



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένγκάσα δέκα
κι' έλα τα σαβρα πέλεσα.

Όκτωβρίου δεκαέξη,
πάλι κάλλη θα μας φέξη.

Χίλια κι' έκατον σαραντάνα,
μούτσουνα θρηνούν άπηλησιμένα.



Ό «Ρωμιός», έπισταμένος την κατάστασιν ιδών,
'στης Πηγής τής Ζωοδόχου μένει πάλιν την οδόν,
μόνο πηγε παραπάνω, αυξών πενηνταοκτώ,
συνορεύει με' άλλα σπήττα και με' όρζοντ' άνοιχτό.

Ή Διπλή μας ή μαροζόλα
τίναξε κι' αυτή τή κάβλα.

Άνέρθωσι, μωρέ παιδιά...
του Κρητικού τρικλοποδιά
του βάξουν τσελιγκάδες.

Φ. — Βρόντα, λαί, έρόντα, Βουλή,
Φοβός λαμπρός φωτοβολεί,
όρέ, παιδιά, τί γίνεται.

Βροντάτε και οσεί, κόμματα,
πού με παληά καμώματα
'στη μέση ξαναδύνατε.

Παύει τή κράτος να νοσή,
με' αυτό κατάστραπτε και σύ,
περιβλεπτος Κορόνα.

Τόπο, φωνάζω, 'στούς τρανούς,
κι' Άνέρθωσι με κερανούς
προβαίνει' στόν άγώνα.

Μέ' στη Διπλή τί ξαφνικά,
τί σχήματα ρητορικά,
τί μούτρα έλέπεις έξαλλά.

Πάλι γλωσσών παροξυσμοί,
πάλι Συντάγματα, θεσμοί,
και τέτοχα κουροφέταλα.

Μέ' στη Διπλή σκουνητάματα,
συνωσιμοί, πατήματα,
σκαμπίλα και γκακάδες.

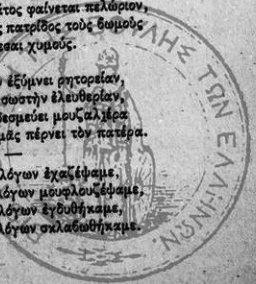
Διπλη Βουλή μας έλαχε, διπλά λογοκοπήματα,
διπλη Βουλή μας έλαχε, διπλά τή δυστυχήματα,
διπλη Βουλή μας έλαχε, διπλάσις έλευθερίας
γιά λόγου δικαίωματα κι' άεροθεωρίας.

'Έλευθερία λόγου, πατριότη,
θεσμών και Συνταγμάτων βάσις πρώτη.
Χωρίς αυτό του λόγου τή δικαίωμα
άδύνατον άνέρθωσι να γίνη,
άν κι' άπ' αυτό χειρότερο έξέταμα
δέν είναι γιά τήν δόλια Ρωμηοσύνη.

'Έλευθερία λόγου δίχως όριον...
με' αυτήν τή κράτος φαίνεται πελώριον,
με' αυτήν εις τής πατριός τοδ έθιμοδ
έλευθερίας γείσσει χυμοδ.

Τήν σύγχρονον έθιμον οητορείαν,
του λόγου τήν σωστήν έλευθερίαν,
όπου δέν τήν θεομαύει μουσ' αλ' έμοι
κι' ό δ'ιάβολοδ μας πέρνει τόν πατέρα.

Μ' έλευθερίας λόγων έχαιτέφαμε,
με' έλευθερίας λόγων μουφλουτέφαμε,
με' έλευθερίας λόγων έγδοθήκαμε,
με' έλευθερίας λόγων σκαλοδοθήκαμε.



Τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ γὰρ μᾶς τὰ σκυλόλογα,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ τῆς παραβάνας λόγια,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου γὰρ καθένα χασομέρη,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου, τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Δὲν τὸ λημονοῦν, τοῦ κάκου...
ἔμους βρωχωμένους ἄκου
τῆς Διπλῆς τοὺς λέοντας.

Καὶ σ' αὐταῖς τῆς τρικυμίας
γὰρ Στεμμάτων προνομίαις
ἔλοι πάνε λείωντας.

Μὲς' στή Διπλῆ κηρύγματα
θεωριῶν μεγάλων,
κί' ἔξω διπλῆ σφυρίγματα,
βοῆ κραυγῶν ἐξάλλων.

Μὲς' στή Διπλῆ βροντοκοπὸν καλῆν καὶ νέα κόμματα
γὰρ λόγου δικαίωματα,
κί' ἀπέξω κόσμος μὲ θυμὸν, ποῦ μόλις τὸν κρατεῖ,
τὸ δίκυο τοῦ γρηταί.

Ἔξω λαοὺ ψηφίσματα
καὶ τόσων Σωματείων,
καὶ μέσα τερετίωσι
θεωριῶν παντοίων.

Καὶ μέσα κί' ἔξω τῆς Διπλῆς φρενητιῶν χορεύει
λαὸς τῆς Ρωμηοσύνης,
καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς διπλῆ φορὰ γυρεύει
ψῆφον ἔμπροσθέν.

Ἐστὴν πρώτη καθὼς θάμαθες δὲν ἦτον ἀπαρτία,
γχατὶ κί' ὁ Ράλλης τὸστρεψὲ καὶ εἶλοι τοῦ Κορψιάτη,
ἠστὴν δευτέρη' κ' οὐβάλλησαν θεωριῶν φορτία
γὰρ τὰθικτα προνομία, ποῦ χαιρεῖ τὸ Παλάτι.

Καὶ σ' αὐτὴν, μὲ καὶ σ' ἐκείνην,
ἦτο πλειονοψηφία,
πλὴν χωρὶς ἐμπροσθοσύνην,
καὶ θεωριῶν σοφία
χειμ' ἀρρώθης ἐπλημμύρει
μὲς' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ Τζωρτζῆς ἐπιφύλαξι, ὁ Δημητράκης τζίφος,
ὁ Κυριακοῦλης φανερὸ κατὰ Δευτέρη ψῆφος,
κί' ἀπέξω κόσμος ἐρωτᾷ
κί' ἀνάθει καὶ κορώνει,
πλὴν μὲ λαοὺ ξεφωνητὰ
ταῦτ' ἵων δὲν ἔβρονει.

Κί' ἂν τοιταρίζης
τοιρίζε,
κί' ἂν μᾶς σφυρίζης
σφύρίζε.

Κί' ἂν ἐξαλλοὺ γιουαχάρης
τζάκια προνομίωχα,
δὲν θὰ σοῦ γί' ἡ χάρις
καὶ μ' ἔλα σου τὰ γιοῦχα.

Δὲν ἀλλάξαν τὰ ροῦχα μᾶς,
δὲν ἀλλάξαν τὰ ροῦχα σου,
κί' ἂν σὺ φωνάζης γιοῦχα μᾶς,
μὲ σ' ἂν παντοῦμε γιοῦχα σου.

Κατὰ κί' ὁ φωτοφάγος ὁ δημοκρατικὸς,
κατὰ κί' ὁ Χατζηγιάννης, ἀνὴρ Θεοσαλικὸς.
Κί' ἠθεωρεῖται πάνε κορδόνι καὶ γαϊτάνι,
ὄπιστ' ἀν κί' ὁ Γαϊτάνος λέη κί' ἐκείνος ναί,
ἔμους ὑπερψηφίζε τοῦ Θεοτόκ' ἡ στάνη,
μὰ μερικὸι τὸ στρίβουν καὶ πᾶν' στὸν καφενέ.

Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι στὰ βουνὰ κί' ἡ πέριδικε στὰ πλάγια
πῶς δὲν ἄκουν τοὺς ἀρχηγοὺς τερνάκια τῶν τὰ λόγια,
μὰ μόνους τῶν τοὺς παρατιοῦν καὶ τέρνονε ποδάρι,
κί' ὁ τοῦλιγκας ἐδῶ τραβᾷ κί' ἐκείθι τὸ κριερί.

Τὶ κόμματα σφυρίζονται τρανὰ καὶ κανακάρικα...
κί' ὁ Ράλλης ἐμυρίστηκε κί' ἐκείνος τὰ μουντάρικα,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀρχιτέρας τρεῖς ὄραις
ἠπῆγε κί' ἐκλείσθη στή Διπλῆ γὰρ νὰ γλυτώσῃ μπόραις.

Κί' ἔπεριμεν' ἐκεῖ πέρα καταιμόναχος κλεισιμένους
καὶ πολὺ συλλογιτομένους
καὶ τὰ μάλα σκυθροπὸς,
καὶ δὲν ἔξρω τότε πὸς
ἐνθυμήθηκα τὸν μῦθον τῆς Δανάης τῆς πτωχῆς.
σφύγουσα χρησμοῦν μεγάλων, μὲ φρικασίαν ψυχῆς
σὲ θαλάμους τυμδωρῶτους κατακλεισθ' ἡ δυστυχῆς.

Κί' ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας, ὁ πρῶτος μὲς' στή στάνη,
καθόλου δὲν ἐφάνη,
μὲ κί' ἄλλοι δὲν προσήλθαν ἐκείνην τὴν Δευτέρα
κί' ἐπήγανε νὰ πάρουν τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ δὲ Λοκρὸς Θανάσης, ὅπου τοσεβέλα γ' ἄνωσε,
ἠπῆγε στὴν Ἀταλάντη καὶ κάμπον ἐστερᾶνωσε,
καὶ στή Διπλῆ δὲν ἤλθε μὲ τᾶλλα καλλιγράμας,
δὲν ἄφησε τὸν γάμο νὰ πάη γὰρ πουνάρια.

Αὐτὸς ὁ καταστράφας
καὶ τόσα κόψας ράφας,
αὐτὸς ὁ πυρπολήσας ἐκείνο τὸ καμίνι,
ἠπῆγε στὴν Ἀταλάντη παρανύμφος νὰ γίνῃ.

Ἐστὰ θεωρεῖται πρὸς χαρὰν τοῦ καθενοῦ χαῖσο
λογγῆς λογγῆς ποδογυροῦ τὸ τέλος περμάνει,
μόνον ἡ μακαρίψασα δὲν φαίνεται Ρεζσο,
γχατὶ πρὸ χρόνων ξέρουμε πὸς εἶναι πεθαμμένη.

II.— Πελουθρύλλητος Δευτεράι...
πόσος κόσμος ἐκεῖ πέρα.
Μέσα κί' ἔξω τῆς Βουλῆς
τυμπανόθουπος πολὺς.

Κί' ἐγὼ γύριζα στὸ πλῆθος κί' ἔλεγα μὲ πάθος τόσο
καὶ μὲ μούτ' ἄγρυμμένα:
νᾶχα δύναμι νὰ δώσω
μὲ κατραπακίμ' στὸν ἔνα,
δρὸ κατραπακίμ' στὸν ἄλλο,
κί' ἔλους ἔξω νὰ τοὺς ἐγάλω.

Λαὸς φωνάζει στή Διπλῆ: γχατὶ νὰ τσαμπουνάτε;
γχατὶ μὲ λόγια κουκουροῦ τὴν ὄρα νὰ περναῖτε;
Ἐγὼ γὰρ τὴν ἀνθρώποι σὰς ἔφερα καὶ μόνε,
γὰρ τούτῃ σὰς πληρῶν,
κί' ὄχι γὰρ τσαμπουσίματα
κί' ἀεροκοπανίσματα.

Καλοὶ καὶ οἰεῖ, καὶ οἰεῖ τιμὸ καὶ ἐγάω τὸ καπέλο,
ἀλλὰ γὰρ τὴν ἀνθρώποι τὸν Κρητὰ τῶρα θέλω.
Ἐκείνος σήμερ' ἡμεῖς στήν ψυχὴ τοῦ κόσμου...
καλὸς κακὸς ὁ Κρητικὸς λογαριασμοῦ δίκος μου.



Γιατί μου τρώτε λοιπόν, πατέρες,
της εβδομάδες και της ημέρας;
Γιατί οι τούτοις της άναμιαίς
να συζητήτε τσόν καιρό
για της Κορώνας της προνομιαίς,
και κολοκύθα 'σ'το πατερό;

Με σάς το κράτος έπηγε νερτά,
με δόξης άτρωτον ώπλισθή θώρακα...
λοιπόν άφήστε τώρα τόν Κρητά,
χωρίς να βγάτετε για'αυτόν τόν κόρακα.

"Ο, τι κι'άν μαγειρεύετε,
δου κι'άν ρηγορεύετε,
δου κι'άν τσαμπουάντε
κι' άεροκοπανάτε,
σας δεδαιώ πάς μ'όλ'αυτά
κανείς δέν σας συχαίρει...
έγω σάς λέγ' έρθά κορτά
πάς θέλω τόν Λευτέρη

"Αν όμως σεις δέν θέλετε τού Κρητικού Κουδέρνα
κι'άν έξ όργης όγκώνονται τά φλογερά σας στέρνα.
"Αν σάς για'αυτόν τόν πόθο μου δέν έχετε χαμπάρι
και τούς κρυφούς άρχίστε και τά καλγά παιχνίδια,
τότε κι'έγω παρακαλώ νά πάρετε ποδάρι,
διαλυθήτε, φύγετε, σούρε'σ'τά ξεκομπίδια.

Φ. — Μίσα 'σ'του Φαίβου τά πυρά,
σέ τούτοις της 'λακάδες,
έκου τραγούδια θλιβερά,
τού λέν οι Τσελιγκάδες.

**Τάδε τραγουδεί χορός
Τσελιγκάδων θλιβερός.**

"Εμπρός, ελαμάκια, 'σ'το χορό... κρίμα 'σ'τά καρδιοκτύπια...
'σ'το δρόντο πόν οι κόποι μας, 'σ'το δρόντο τά τερτίκια,

πού τόν Θανάση τόν Λοκρό, πολύπειρο κεφάλι,
τά κάσταν' από τήν φωτιά τόν 'δάλαμε νά βγάλη.

Πάλι τού σπήν τούκλεισαν τού τρίς άναθεμάτο,
και πάλι διαλύσεως ανέλιπτο μαντάτο.

Ποιός τού 'περίμενε ποτέ
και τούτο τού χαμπέρι;
κλάψε, Κορφήτη Ζηλευτί,
κλάψετε, συμπεθέροι,
και δάστε τώρα χέρι.

"Ας λείψη κάθε πείσμα μας, κάθε θυμός και κόλαξ,
τό Στέμμα με τόν Κρητικό μας έπαιξαν πλακάκια,
κι'ένφ θρηνοούμ' έμεις πικρά για'αυτή τήν αφορέλια
ό Βασιληγάς κι'ό Κρητικός λιγδονται 'σ'τά γέλοια.

Μας ήλθε φαρκικό, παιδιά,
και πέτρα 'σ'το κεφάλι...
ό Κρητικός τρικλοποδιά
μας έβαλε μαγάλη.

Γιά τούτον ελα σήμερα, και σαρκασμοί και σκόμματα
μονάχα για τά κόμματα.

Κι'άν τώρα 'σ'τήν' Ανόρθωσι ημέρα νήσ' άσκούται,
μά δέν άναγνωρίζονται,
πομπάζονται, σφουρίζονται,
κακώς γηροδοκούται.

Κι'ό Θεοτόκης έλεγε: τού κράτος ίσοτάρειο,
σας λένω κάθ'ό σάν κι'αυτú πάς δέν μου καπιτάρειο.
Αυτό τού πραξικόπημα με κάνει ν' άπορήσω,
και φιναιμέντε σκέπτομαι για'αυτú ν' άποχωρήσω.

Κι'ό Ράλλης άγριος πολύ
μέ νεύρα κι' έξαφι' μιλεί:

"Όσάν τού πραξικόπημα τού Στέμματος έκιντο
δέν είδα 'σ'τους αιώνας,
κι'έγω λοιπόν 'σ'της έκλογαίς οδδέτερος θά μείνω...
για πείσμα της Κορώνας.